

Ἡ ΘΕΙΑ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ

Ἦτο γλαυκὸς ὁ οὐρανός,
 ζεστός, ὅλος χαρά. Ἐντὸς
 μαρμαρίνου παλατίου, ἐπι-
 λόφου εὐόσμου, ηἰκούετο ὁ
 θόρυβος θείων ὄργιων. Ἦσαν
 ἐκεῖ πάντες οἱ θεοὶ τῆς Ἑλ-
 λάδος καὶ πάσαι αἱ θεαὶ μὲ
 τὴν δάφνην περὶ τὸ μέτω-
 πον, μὲ τὴν μέθην εἰς τοὺς
 ὀφθαλμούς, συγκρούοντες τὰ
 ποτήρια καὶ ὁμιλοῦντες περὶ
 ἐρώτων πανδήμων. Καὶ ἐνώ-
 πιον αὐτῶν διήλκονον μα-
 κρὰι σειραὶ ἱερέων καιόντων
 τὸ θυμιάμα, λευκαὶ θεωρίαι
 παρθένων. Καὶ εἰς τὰ πέριξ
 θόρυβοι μαχῶν καὶ σφαγῶν,
 θανατώσεις αἰχμαλώτων ἰ-
 κετευόντων νὰ χαρισθῇ εἰς
 αὐτοὺς ἡ ζωὴ, ἀγέλαι δού-
 λων, τὰς ὁποίας ἐδίωκεν ἡ
 μάλιστα εἰς τὰ ἔμπροσ. Καὶ
 ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀπὸ
 τοῦ μέσου τοῦ καπνοῦ καὶ
 τοῦ θορύβου ἠγείρετο μία
 θεία μουσική, ἣτις ἀπέσβουε
 πάσας τὰς κραυγὰς καὶ ἔ-
 πνοιγεν εἰς ἔκστασιν τοὺς ὀ-
 φθαλμούς καὶ τῶν θεῶν καὶ
 τῶν ἀνθρώπων. Ἦτο, ὑπε-
 ράνω τῶν θεῶν ἐνθρονισμέ-
 νος, εἰς τὰ οὐράνια ὕψη τῶν
 ἀστέρων, ὁ χορὸς τῶν με-
 γάλων γερόντων, τῶν ὁποίων
 τὰ γῆινα ὀνόματα εἶναι Σο-
 φοκλῆς, Αἰσχύλος, Πλάτων
 καὶ μεταξὺ αὐτῶν ἐκάθητο
 ὁ μέγας τυφλὸς τῆς Ἰωνίας.
 Ἄλλ' ἦτο παροδικὴ ἡ θαυ-
 μασία ἐκείνη στιγμή, διότι
 εὐθὺς μετ' ὀλίγον ἤρχιζον
 πάλιν τὰ ὄργια καὶ κατεκά-
 λυπεν ἡ βοή των τὴν ἄνοσθεν ἁρμονίαν. Καὶ οἱ
 γέλωτες, οἱ λυγμοί, οἱ ῥόγγοι, ὁ καπνὸς τοῦ στέ-
 ατος τῶν τράγων καὶ ὁ ἀτμὸς τῶν χειμάρρων τοῦ
 αἵματος ἀνέβαινε καθ' ὅλον τὸ μήκος τῶν μαρ-
 μαρίνων στύλων καὶ ἐπληττε τὰ ἄστρα τὰ χρυσά.

Καὶ ἰδοὺ ἄνθρωπος νεαρὸς τὴν ἡλικίαν εἰσῆλ-
 θεν ἀπαρατήρητος. Ἦσαν αἱ χεῖρές του διάτρη-
 ται καὶ αἶγλη περιέστερε τὸ πρόσωπόν του. Πε-
 ριέβλεπε κύκλω ἐν σιγῇ καὶ μετὰ πόνου. Καὶ
 αἶφνης εἰς ἐκ τῶν Αἰγιπάνων τὸν εἶδε καὶ χω-
 λαίνων ἦλθε καὶ ἔστη κάμων μορφασμοὺς ἐνώ-

Ἡ ΠΡΩΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Εἰκὼν Μ. Μπλόκ

πὸν του. Καὶ πάντες οἱ θεοὶ ἠγέρθησαν γελῶν-
 τες ἀσβεστον γέλωτα. Ἡ Ἀφροδίτη μὲ τὰ στήθη
 γυμνὰ προσῆλθε τείνουσα πρὸς αὐτὸν τὸ ποτή-
 ριον καὶ ἐκοιμήθη ἐκεῖνοι : « Ἐδὲν ἔδω, ἔλα
 νὰ πῆς μεθ' ἡμῶν, ἀγνοῦστε θεέ ! Φέρετε ἔδραν
 νὰ καθίσῃ μεταξὺ τοῦ Μίθρα καὶ τοῦ σκυλομόρ-
 φου Ἀνούβιδος ! Ὑπάρχει δι' ὅλους τόπος εἰς
 τῶν θεῶν τὸ συμπόσιον καὶ ὅσοι περισσώτεροι
 εἴμεθα τόσον περισσώτερον γελῶμεν. »

Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐσίγη καὶ περιέβλεπεν αὐτοὺς
 μὲ βλέμμα τόσον λυπηρὸν καὶ τόσον γλυκὸ, ὥστε